

VÁRUNK

A SZEMERETELEPI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET KIADVÁNYA

V.évf. 4.szám

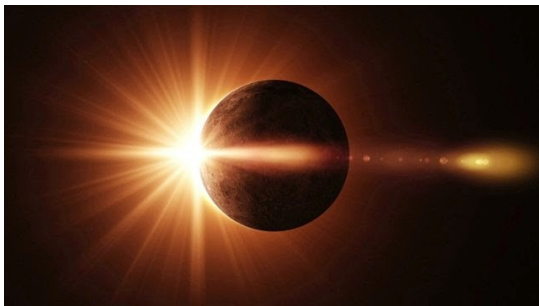
2016 december

A karácsony sötét oldala

„Kiáltás hallatszott Rámában Hangos sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit. És megvigasztalódni sem akart, mert nincsenek többé.” (Jer 31,15)

Heródes gyermekgyilkossága karácsony sötét oldalát tárja fel. A kozmikus harc színtere az ígért városa, Betlehem köré összpontosult. A világ sötét ura

nem adja fel állásait, hanem a Fiú elevenjébe vág. Jézus az életet hozta le, a sátán pedig a halál erőit sorakoztatja fel ellene. Eszköze Heródes király, egy hatalmi tébolyban szenvedő zsarnok, aki második feleségétől származó saját két fiát, Alexandert és Aristobulost is kivégeztette, mert féltette

tőlük trónját. Halála előtt öt nappal első feleségétől származó legidősebb fiát, Antipáttert is öccsei sorsára juttatta. Augustus császár nem hiába írta erről a gonosz királyról: ”Heródes disznájának jobb lenni, mint fiának, mert az előbbinek nagyobb esélye van az életben maradásra.” A feljegyzések szerint Heródes halála előtt azt a parancsot adta ki, hogy ha meghal, minden zsidó családban öljék meg az elsőszülötteket. Örögi lelkületét mutatja, hogy Istennek képzelve magát, az egyiptomi tíz csapás utolsó ítéletét Isten népe ellen kívánta fordítani. Parancsát azonban nem hajtották végre. Ez a szomorú tény is világossá teszi, ha valaki Istent játszik, az a kegyetlen gyilkosságok feneketlen poklába süllyed. A sátán ígérte az édenkertben, hogy az ember olyanná lesz, mint az Isten, és íme itt az eredmény!

Máté evangélista mélyen átérezte a gyászoló családok fájdalmát, akik végignézték gyermeik halálát. A Lélek által megrendülten idézi Jeremiás próféta szavait. Felmerül a kérdés, mi köze van ennek a sötét történetnek Jákób kedves feleségéhez, Ráhelhez, valamint Ráma városához?

Tudjuk, hogy Ráhel a Betlehembe vezető úton halt meg, és ebben a városban temették le. (I Mózes 35,19) Az utolsó dolog, amit a gyermekszülés közben már haldokló Ráhel tesz az, hogy nevet ad fiának. Ő eredetileg a Benóni nevet adja neki, aminek az a jelentése: fájdalom. Nem ritka eset ez sajnos, mind e mai napig megtörténik. Jákób le van sújtva, de mégsem engedi, hogy a szomorúság uralkodjon el rajta. Született fia nevét Benjáminra változtatja, aminek jelentése: a szerencse, a boldogság fia. Ráhel meghal, de megszületik egy gyermek, s később majd ugyanitt megszületett a nagybetűs Gyermeke, Isten Fia, aki által minden szomorúságunk örömmé fordulhat. Ráhel Izrael prófétái hagyományában Izrael egyik ősanja, akiben együtt van az anyaság öröme és a halál rettenete. Halálának helye mégis az ígért földje, a megváltás hídfőállása.

Hogyan kerül Ráma városa ebbe a történetbe? Ráma Jeruzsálemtől északra, Júdea határában feküdt. Itt volt az a nagy gyűjtőtábor, ahonnan a babilóniai fogságba vitték a népet, köztük sok-sok júdeai gyermeket és ifjút. Ráhel, a gyermekeit sirató édesanya itt egész Izrael jelképévé válik. Jeremiásnak kemény ítéletet kell hirdetnie a déli ország felett is, miután az északi ország már elesett. Az országot el fogják foglalni, ki fogják rabolni, népét fogságba hurcolják. Olyan lesz, mint az édesanya, aki elvesztette drága gyermekeit. De a próféta mégis vigasztal, mert Ráhel gyermekei végül visszatérnek a hetvenéves fogságból. Ma is vannak keservesen síró édesanyák. Egyesek azért sírnak, mert gyermekük meghalt, mások azért, mert bár gyermekük nem halt meg, de az önsorsrontás útján jár, távol Istentől.

Mindkét fájdalom kibíratatlannak tűnik, de ne csüggedjenek el, akiknek meghalt a gyermekük, azok vigasztalódhatnak, hogy ha az Úrban halt meg, akkor majd a dicsőségben találkozhatnak vele. Ha pedig a bűnben haldokolnak, akkor az Úr kegyelme onnan is kihozhatja őket. Ebben az évben gyülekezetünkben nagyon sok testvér életében árnyékot vet az ünnepre a gyász, az elszakadás fájdalma. Számukra nagyon is valóság a „nincsenek többé” kifejezés. Tudjuk, hogy ez nagyon is mély, és valóságos fájdalom. Mégis éppen a halál, a pusztulás sötétjében ragyog fel Karácsony fénye, a boldog jövő ígérete. Immánuel, velünk az Isten! Vele elhordozzuk a jelent, és bírjuk a jövő ígértét: *„és letöröl minden könnyet a szemünkről és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak”*

(Jel 21,4)

Békés Karácsonyt és Áldott Új Esztendőt kívánok!

Kiss László lelkipásztor

Majdnem-találkozások Jézussal

A Karácsony története tele van olyan emberekkel, akik találtak Jézussal, de nem ismerték fel és ezért az nem jelentett életre szóló fordulatot

számukra. Az egyik ilyen ember a fogadós volt, akinek ajtaján a Szent Család kopogtatott éjjeli menedéket keresve és akinél nem volt számukra hely. A fogadós szemtől-szembe látta Máriát, látta, hogy várandós, mégsem segített. Azt olvassuk az evangéliumban, hogy Mária gyermekét egyedül szülte meg, egyedül pólyálta be, egyedül fektette a jászolba, mert semmilyen segítsége nem volt. Amikor egy anyának a legnagyobb odafigyelésre és törődésre lenne szüksége, Mária ezt nem kapta meg.

A fogadós valószínűleg nem akart rosszat, csak el volt foglalva. Azokban a napokban az összeírás miatt Betlehem nagy méhkasra hasonlított, rengeteg ember érkezett a városba, a fogadó is tele volt vendégekkel. A vendéglátós nem ért rá foglalkozni Máriával.

Ma is így van ez. A legtöbb ember szívének kis fogadósobái már lakottak, és hiába kopogtat azon Jézus. Ott lakik a megszokás, a kényelem, a hagyomány, a közöny, a mindennapok küzdelmei és terhei, a gyász, és még ki tudja, hány meg hány lakó, akik eltorlaszolják Jézus útját a szívekbe. Vajon mi beengedjük szívünk szobáiba Isten Fiát? Vagy mi is így mulasztjuk el naponta a találkozást Vele, ahogy a fogadós? A mi mindennapjainkból is így szorítja ki Jézust a sok elfoglaltság és teendő?

Volt egy másik ember is, aki elmulasztotta a lehetőséget: Heródes. Azt olvassuk, hogy amikor hallott a betlehemi csillag feltűnéséről, nyugtalanság fogta el. (Máté 2,3) Megrémült, hogy a trónját át kell adnia a zsidók új királyának. A legtöbb ember rengeteg áldozatot hoz, hogy saját trónját felépítse, saját királyságát megerősítse. Jézus érkezése veszélyes egy olyan királyságra, melynek trónján én magam ülök. Mert akkor beleszólása lesz az életvitelembe, a ruházódásomba, az étkezésembe, a feleségemmel és férjemmel való viszonyomba, a gyermekeim és unokáim nevelésének mikéntjébe. Amikor Jézus belép ebbe a jól körülbástyázott királyságba, legelőször a mértékegységet módosítja: már nem az lesz minden tettem legfőbb mércéje, hogy nekem jó-e, engem segít-e, engem gazdagít-e, engem gyarapít-e, hanem az, hogy az Atya dicsőségét szolgálja-e.

Voltak mások is, akik nem találkoztak Betlehemben Jézussal. Heródes a napkeleti bölcsek látogatása után berendeli az írástudókat és a főpapokat, hogy megkérdezze a részleteket. Döbbenetes, ezek a főpapok, akik teológiailag képzettek voltak, az összes ószövetségi próféciát ismerték, mégsem rohantak Betlehembe a kisdedet imádni. Hogy lehet, hogy hithű zsidók, akik egész életükben a Messiást várták, nem futnak a jászolhoz, amikor megszületik? Miért? Mert úgy gondolták, ők már bizonyosan a mennybe jutnak, Jézus nélkül is. Úgy gondolták, hogy mivel az összes mózesi előírást betartják, tökéletesek. Nekik már nincs szükségük a Megváltóra, ezért érdektelen számukra. Ma is sok önelégült ember gondolja így: „Én bizonyosan a mennybe jutok, mert vallásos vagyok, mert meg vagyok keresztelve, mert jártam hittanra, mert minden nap

teszek valakivel valami jót, mert fizetek egyházfenntartói járulékot, mert egyházi iskolába adtam a gyerekeimet...” És mivel már bizonyosan a mennybe jutok, igazán már nincs szükségem arra, hogy Jézus mindennapi valóság legyen az életemben.”

Erre az önelégült hozzáállásra ad kemény választ Jézus akkor, amikor a bűnösökkel és vámszedőkkel ül egy asztalnál. (Máté 9) Amikor a saját megigazultságuk bizonyosságában megingathatatlan farizeusok megkérdezik, miért ül bűnösökkel egy asztalhoz, Jézus válasza leleplező: mert nekik van szükségük rám. „Azoknak van szükségük rám, akik betegek és tudják, hogy betegek: én hozzájuk jöttem, hogy meggyógyítsam őket. Azoknak van szükségük rám, akiket a Sátán rabságban tart, és ezzel ők tisztában vannak, és szeretnének kiszabadulni: én hozzájuk jöttem, hogy kiszabadítsam őket. Ti, farizeusok, ti is betegek és foglyok vagytok, de nincs szükségetek rám, mert nem látjátok a betegségetek tüneteit, nem érzitek a tömlőc sötétségét.”

És hát ez a Karácsony igazi üzenete is: Jézus Karácsonykor azért jött ebbe a világba, hogy ráébredsen bennünket súlyos és menthetetlen állapotunkra. Arra, hogy a vele való közösség nélkül elveszünk. Azért jött, hogy megmenten és kiszabadítson bennünket.

Hogyan szabadít meg bennünket Jézus? Segít áttörni a három akadályt.

Először, a szállóvendégekkel teli fogadót, a szívemet megüresíti. Másodszor, segít helyemre kerülnöm, úgy, hogy alázattal átadjuk neki a királyi koronát, hogy életünk minden része fölött átvegye az uralmat. Harmadszor, leleplez magam előtt, hogy önmagam faragta igazságaim mennyire értéktelenek és mennyire nem tudom magam megmenteni a végső ítélettől.

Ajándékozzon meg a mindenható Isten minden kedves Testvéremet ilyen Karácsonnyal! Készítsünk helyet Jézusnak a szívünkben, bűnbánattal szálljunk le a trónunkról, és kérjük kegyelmét, hogy ébredsen bennünket az önelégültség halálos veszedelméből, hogy csak az Ő keresztjében keressük igazságunkat.

Czibere Károly

Mit tanultam a napkeleti bölcsektől?

Jézus születésének körülményeit és az azt követő eseményeket Máté és Lukács evangélista adja tudtunkra. Az idei adventi készülődésben az előbbi (Máté 2,1-12) sikerült elolvasnom és szeretném megosztani a kedves olvasókkal, hogy mit értettem meg a napkeleti bölcsek látogatásából.

Először az tűnt fel nekem, hogy ezek a bölcsek – nagyon komoly asztronómiai ismeretek birtokában – milyen csodálatosan megértették a csillagok és egy konkrét égitest állásából és mozgásából, hogy mekkora horderejű dolog történt Izraelben Jézus testet öltésével. Erre a felismerésre nyilván nemcsak a csillagászati ismereteik vezették el őket, hanem az is, hogy élhetett bennük a Messiás eljövételének várása. Bizonyosak voltak afelől, hogy Isten ígéréteinek be kell teljesednie és hogy a várakozás ideje letelt, ezért megérett bennük a hitbeli elhatározás, hogy útra keljenek és kifejezzék hódolatukat Jézus, a királyok Királya előtt. Ennek kapcsán az hasított belém, hogy de jó volna, ha a mi adventi készülődésünket is az a vágy határozná meg, hogy találkozzunk Jézussal, akiben Isten mindent nekünk ajándékozott. Biztos vagyok benne, hogy egészen másként ünnepelnénk a Karácsonyt!

Az is elgondolkodtatott, hogy a bölcsek tudása nem jelentett akadályt a Jézushoz vezető úton, sőt épp ellenkezőleg. A tudásukat felhasználva jutottak arra az elhatározásra, hogy a több száz kilométeres útnak nekivágnak. Ebben számomra nemcsak az a csodálatos, hogy a tudás nem a hit ellensége, hanem az is, hogy Isten mindenkire azon a módon szól, úgy ad jelet, ahogy azt az illető legkönnyebben megérti.

Szembetűnő volt számomra az is, hogy nem tántorította el céljuktól a bölcseket sem a távolság, sem az útközben rájuk leselkedő veszély és kényelmetlenség, de Jeruzsálemba érve a vallási és politikai vezetés részéről tapasztalt készületlenség sem. Képzelnék magunkat bele a bölcsek helyzetébe!

Hátuk mögött van egy embert próbáló, többhetes karavánút, ajándékokkal megpakolva várakozással a szívükben érkeznek meg Isten népének fővárosába és ott az öröm helyett az értetlenség és a készületlenség fogadja őket. Nem suhanhatott át az agyukon, hogy vajon nem tévedtünk-e, nem a saját álmaink áldozatai vagyunk-e? Isten azonban gondoskodik arról, hogy ezek a derék zarándokok ne valljanak szégyent – előkerül a Biblia, a főpapok és

írastudók segítségével kiderül, hogy a Messiásnak Isten ígérete szerint a szomszédos, 7-8 kilométerre fekvő Betlehembem kell megszületnie. Sőt, minő véletlen, ismét feltűnik az a bizonyos csillag és a végcélhoz vezérli a bölcseket.

Elgondolkodtató újból felfedezni, hogy a hitbeli utainkon olykor épp a cél előtt tornyosulnak a legkomolyabb akadályok. Isten ugyan megengedi, hogy övéi nehézségbe kerüljenek és elbizonytalanodjanak, de sosem hagy minket ebben a helyzetben!

A bölcsek egyben arra is figyelmeztetnek, hogy vigyázzunk, el ne vakítson bennünket a világ szelleme, amely hajlamos Jézust tehetetlen, bepólyált

kisdedként („jézuska”) feltüntetni. Olyan szívmengető volt olvasni, hogy noha akkoriban Jézus valóban kisded volt, a bölcsek hitbéli látását ez cseppet sem zavarta. Leborultak Jézus istensége előtt és imádták Őt.

Vajon mi hogyan állunk ezen a téren? Kicsoda nekünk Jézus Krisztus – egy kisbaba, egy történelmi alak, egy vallásalapító, vagy talán már személyes Megváltónk? Tudunk-e már Érte időnkből, energiánkból, anyagi javainkból áldozatot hozni? Mi lehet annak az oka, hogy még nem nyitottuk meg kincsesládáinkat Őelőtte?

Hadd fejezzem be ezeket a gondolatokat egy többszörösen is jó hírrel: ma is megvan mindenkinek, hangsúlyozom mindenkinek a lehetősége, hogy Jézussal találkozzon. Nem szükséges ehhez teve- vagy lóháton több száz kilométert megtenni. Elég, ha kinyitjuk Bibliánkat és nyitott szívvel olvassuk az evangéliumokat, vagy a messiási próféciákat, és figyeljük, hogy merre vezet Isten Lelke. Azt kívánom minden kedves olvasónak, hogy legyen ez az Advent egy hitben meghozott döntésekkel teli időszak és ne szegje kedvünket, ha a hit útján előre nem látható akadályokba ütközünk! Ne hagyjuk, hogy eltántorítson minket a világ szele célunktól, attól, hogy találkozzunk Jézussal és imádjuk Őt! És milyen nagy kiváltság az, hogy ezt az ünnepek elmúltával, akár egész évben is gyakorolhatjuk?!

Suga Gábor

GYEREKSAROK: Lev Tolsztoj – Panov apó karácsonya (átdolgozás)

Élt egyszer réges-régen, egy orosz falucskában egy öreg cipészmeister, akit Panov apónak szólítottak. Nem volt sem túl gazdag, sem túl szegény. Egy piciny kis szobában élt és cipészkedett, mindene megvolt, amire szüksége volt. Az emberek állandóan jöttek hozzá lábbelijeikkel. Így aztán Panov apónak mindig volt elegendő pénze, hogy kenyeret, kávé, ennivalót vásároljon. Az öreg boldog volt, szeméből mindig vidám fény sugárzott és embertársait is mindig jókedvűen köszöntötte.

Ezen a napon azonban máshogy történt. Panov apó szomorú volt, elhunyt felesége és a felnőtt gyermekei jutottak eszébe. Karácsonykor csak neki kell egyedül töltenie az estét? Nézte a szomszédos házak ablakait és azok mögött a karácsonyfákat. Hallgatta a gyerekek hangos kacagását. Szimatolta a karácsonyi étkek illatát. „Istenem, Istenem” – ismételte magában, majd egy nagyot sóhajtván egy könyvet vett elő és olvasni kezdett. A történet arról szólt,

hogy egy Jézus nevű kisfiú nem meleg szobában, hanem istállóban született, mivel szülei nem kaptak szállást a vendégfogadóban. „Bizony, bizony” – dühöngte Panov apó. „Ha ide jöttek volna, nálam meghaltak volna.” Majd a három bölcsről és a kisdednek vitt ajándékaikról olvasott. „Édes Istenem, ha eljönne Jézus, mit adhatnék neki?”

Hirtelen elmosolyodott, fölállt, odalépett a polchoz, és leemelt róla egy poros dobozt, kivett belőle egy pár apró cipőt, élete nagy alkotását. „Ezt adnám oda, ha eljönne” – mondta magában és visszaült székébe, nagyon sóhajtva. A szoba melegétől, vagy a késői órától csendesen elaludt. Álom volt-e, vagy nem, egyszer csak halott valakit. „Panov apó!” – szólalt meg egy hang. „Szeretnéd, hogy meglátogassalak, ajándékot akarsz adni nekem? Holnap erre fogok járni. Figyeld az utcát és találkozni fogsz velem! De vigyázz, nem fogom megmondani, ki vagyok, neked kell felismerned!” Panov apó a szemét dörzsölgette. „Ez csak Ő lehetett” – dühöngte. „Ez Jézus volt. És ha csupán álom volt az egész? Akkor is várni fogom és remélni, hogy meglátogat engem. De hogyan ismerem majd fel? Hisz nem maradt mindörökké kisdéd. Felnőtt, király lett belőle, és azt mondta, hogy Ő az Isten fia.”

Panov apó egész éjszaka virrasztott, éberén figyelt és várta a hajnalt, de még sehol senki nem volt. „Készíték magamnak egy csésze kávé reggelimhez” – gondolta, fél szemmel az ablakot kémlelvén. Végre megjelent valaki, egy emberalak volt kivehető az utca végén.

Panov apóban felderengett, talán éppen Jézus érkezik, gondolta izgatottan. Aztán kiábrándulva visszalépett, mert nem Jézus volt az, csak a minden héten erre járó öreg utcaseprő a talicskájával. Panov apó rosszkedvű lett. „Fontosabb dolgom van nekem, minthogy az öreg utcaseprőt figyeljem”- gondolta. „Fontos vendéget várok: Isten Fiát, Jézust.” Amikor ismét kinézett, az utcaseprő még mindig ott volt az utca túloldalán, átfagyott kezét dörzsölgetve fázósan toporgott a hidegben. Panov apó megsajnálta és kiszólt az ajtón: „Hé! Barátom!” Az utcaseprő félve és hitetlenkedve nézett fel, de megnyugodott Panov apó arcát látva. „Gyere, térj be hozzám egy kávéra!” – invitálta. „Úgy látom, csontig átjárt a hideg.” Az utcaseprő otthagya talicskáját, belépett a műhelybe. „Köszönöm, nagyon kedves tőled” – mondta. „Ez a legkevesebb, amit tehetek” – mondta Panov apó. „Utóvégre karácsony van.” Az utcaseprő szipákolva válaszolta: „Ez minden, amit én karácsonyra kaptam.” Átvette a csésze kávé, odacsoszogott a tűzhelyhez, hogy felmelegedjen. Panov apó ismét az ablakhoz lépet. „Vendéget vársz?” – kérdezte az utcaseprő komoran. „Úgy értem, rendeset, nem olyant, mint én

vagyok.” Panov apó lehajtotta fejét: „Hát... Hallottál Jézusról?” – kérdezte. „Isten fiáról?” „Őt várom ma” – mondta. Az utcaseprő meglepődött. Panov apó ekkor elmondta neki, miért lesi az utcát. Az utcaseprő a tűzhely szélére helyezte csészéjét. „Hát, sok szerencsét” – mondta, és már indult is. „És köszönöm a kávé” – fordult vissza, arcán apró mosollyal.

Közben megjelentek az első járókelők. Mindnyájukat ismerte. Akire ő várt, az nem falubelije. Éppen vissza akart térni szobácskájába, amikor egy fiatalasszony keltette fel a figyelmét. Ruhája kopottas, teste sovány, arca fáradt volt. Karjaiban kisgyermeket tartott. Panov apó kilépett és megszólította: „Jó napot, fiatalasszony! Gyertek be, melegedjete fel egy kicsit!” Az asszony összerendezte magát, ment volna tovább, de a jóindulat az öreg szemében bizalmat ébresztett benne. „Köszönöm, nagyon kedves magától” – mondta a fiatalasszonyka és belépett a műhelybe. Panov apó azonban csak vállat vont. „Semmiség” – felelte. „Úgy látom, alaposan átfáztatok. Messzire mentek?” „A szomszédos faluba” – válaszolt nyíltan a fiatalasszony. „Négy mérföldet kell még gyalogolnunk a rokonunkhoz, akit meg szeretnék kérni, hogy fogadjon be minket. Férjem elhagyott és kitétek minket a szállásról, mert nem tudunk fizetni.” Panov apó közelebb lépett hozzá. „Van kenyérem, főzök levest, és megebédelünk, jó?” Ám a fiatalasszony büszkén megrázta a fejét. „Rendben van, de ennek a kicsinek azért adunk egy kis meleg tejet” - mondta az öreg, és azzal máris kivette a kisgyermeket édesanyja kezéből, csillogó tekintettel. Melegített egy kis tejet, megetette a gögicslő, rugdalózó kisdedet. „Nicsak!” – kiáltott fel Panov apó. „Hát nincs neki cipője!” „Nem volt miből venni neki” – tört fel a keserűség a fiatalasszonyból. És Panov apót erősen ostromolni kezdte egy gondolat, ami nem hagyta békén. Végül felállt, levette a polcra azt a dobozt, amelyben élete legszebb művét tartotta. A cipőcskék tökéletesen illettek a kisdéd lábcskájára. „Hát akkor, használja őket egészséggel!” – mondta gyengéden. A fiatalasszony nem tudta elrejtetni örömét. „Hogyan hálálhatnám meg jószágát?” – kérdezte örömtől reszkető hangon. Panov apó azonban nem is figyelt rá. Megint az ablaknál állt, s az utcát nézte árgus szemmel. Remélem, gondolta, nem haladt el Jézus, miközben én a gyermeket etettem. „Történt valami?” – kérdezte a fiatalasszony. „Hallottál Jézusról, aki karácsonykor született?” – fordult vissza hozzá az öreg cipésmester. „Őt várom...” „Megígérte, hogy ma meg fog látogatni.” És elmesélte neki álmát, ha egyáltalán álom volt. A fiatalasszony figyelmesen végighallgatta. Aztán, bár látszott, nem veszi komolyan az egészséget, megérintette az öreg kezét, és így szólt hozzá: „Remélem, az álom valóra fog válni! Megérdemli, hogy valóra váljon, már csak azért is, amiért ilyen jó volt hozzám és gyermekemhez.” És ezzel ő is folytatta útját. Panov apó becsukta utánuk az ajtót, nagy tál káposztalevest főzött magának ebédre, majd visszatért az ablakhoz.

Múltak az órák, ám Jézus csak nem jött. Lehet, hogy Jézus már elhaladt

erre, csak ő nem ismerte fel! Lehet, hogy éppen akkor haladt el az ablak előtt, amikor ő egy pillanatra elfordította tekintetét, vagy fölkelte megpiszkálni a tüzet! Fel és alá járkált. Különböző emberek fordultak meg az utcán. Egyesekre Panov apó rámosolygott, másoknak biccentett, a koldusoknak pénzt vagy kenyérszeletet adott. De Jézus csak nem jött.

Sötétedésre az öreg elveszítette minden reményét. Az öreg cipésmester szomorúan gyújtotta meg lámpáját, rakott a tűzre, és készített magának vacsorát. Utána elővette könyvét, beletelepedett nagy fonott székébe, de túl bánatos és fáradt volt az olvasáshoz. „Csak álom volt az egész” – motyogta bánatosan. „Pedig nagyon akartam hinni benne. Nagyon szerettem volna, hogy meglátogasson engem!” Két nagy könnycsepp gördült le az arcán.

De egyszerre, mintha megváltozott volna a szoba. Könnyein át Panov apó előtt sorra jelentek meg az emberek: az utcaseprő, a fiatalasszony a gyermekével és mind a többiek, akiket aznap látott, akiket aznap köszöntött. Ezt suttogták neki: „Hát nem láttál engem? Tényleg nem láttál engem, Panov apó?” „Kik vagytok?” – kiáltott az öreg cipésmester. Az előző éjszakai hangot hallotta: „Éhes voltam, és adtál ennem. Szomjas voltam, és adtál innom. Nem volt ruhám, és felruháztál. Amikor ma segítettél az embereken, nemcsak rajtuk segítettél, velem is jót tettél.” És megint csend telepedett Panov apó szobáskájára. Szemében a könnycseppek felszáradtak. Tiszta tekintettel szétnézett, ám senkit sem látott. „Lám, lám” – szólt akkor csendesen, hosszú, szürke bajszát pödörgetve. „Szóval mégis itt volt.”

Kegyelettel emlékezünk elhunytainkra!

Október:	Zán József /élt 66 évet/ Schaferné Rásky Kornélia /élt 74 évet/ Takács Zoltánné Tolnai Zsuzsanna /élt 68 évet/
November:	Váradai Béla /élt 75 évet/ Papp Antalné Hemző Rozália /élt 94 évet/ Petrovics Sándorné Maróthi Ida /élt 72 évet/
December:	Grónás Ernőné Czirják Julianna /élt 96 évet/ Gál István /élt 62 évet/ Nagy Jenő /élt 66 évet/

„...és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé...” (Jelenések 21,4)

Urunk áldását kérjük a házasulandókra!

November: Kulcsár Lajos és Mátyás Gyöngyvér
„Engedelmeskedjete egymásnak Krisztus félelmében.” (Efézus 5,21)

Köszöntjük a megkeresztelteket!

Szeptember: Farkas Ninetta
Október: Matusék Míra,
Bereczky Ferenc

„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind a te háza népe.”

(ApCsel 16,31)

Gyülekezeti rövidhírek, beszámolók kiemelt alkalmairól

Rovatunkban a gyülekezet elmúlt időszak legfontosabb kiemelt eseményeiről, szolgálatairól, illetve várható alkalmairól tudósítunk. Oly sok minden történik, oly sok áldásban van részünk, amiről a testvérek, vagy sokan közülünk nem is értesülünk.

➤ Takarítószolgálat – minden hónap első szombatja

Első helyen illeti hála a templomot mindenkoron méltó állapotba hozó takarítók fáradtságát nem ismerő, „szélben-esőben-napsütésben” szolgálatát. Istennek tetsző hálaáldozat ez.

„Íme eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint.” (Jelenések 22, 12)

➤ Istentiszteletek utáni szeretetvendégség – minden vasárnap

Külön köszönetet szeretnénk mondani a gyülekezeti élet jeles alkalmánál, az istentiszteletek utáni szeretetvendégségeknél szorgoskodóknak. Hisszük, hogy az asszonyok, leányok Úrtól jövő szolgálata a gyülekezeti tagokat is közelebb hozta egymáshoz.

„Az Úr Krisztusnak szolgáljatok!” (Kolossé 3,24b)

➤ Őszi evangelizáció – 2016. november 7-10

Pocsai Vince, a beregszászi lelkipásztor szolgálatával evangelizáció volt gyülekezetünkben. Szép számban vettünk részt az ötnapos alkalmon, ahol lépésről lépésre kerülhettünk közelebb Isten szabadító örömhíréhez és az annak középpontjában álló Jézus Krisztushoz. Hálások vagyunk az új impulzusokért, a megerősítésért, a döntési helyzetbe kerülésért, mert tudjuk, hogy Isten Szentlelke munkálkodott közöttünk. Hívogattunk és a testvérek jöttek, áldott legyen az Úr neve! Isten áldását kérjük a kárpátaljai lelkipásztor, családja és gyülekezete életére.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté 11,28)

➤ Adventi koszorúkészítés – 2016. november 26.

Adventindító alkalmaink közül kiemelkedett az idén is megrendezett adventi koszorúkészítés. Ezen az alkalmon Tihanszegi Emőke lelkipásztorunk

és hitoktatónk pengette meg a nagyok és a kicsik szívének adventi húrjait. Igei és énekes felvezetés után gyermekeink jó hangulatban, szülői noszogatás nélkül, ki-ki felnőtt segítségével, vagy nélkül, szebbnél szebb adventi koszorúkat készítettek. Külön örömteli, hogy a gyerekek idén nem csak saját, családi, hanem gyülekezeti felhasználásra (úrasztalára, gyülekezeti terembe) és a gyülekezeti tagoknak is készítettek szép számmal koszorúkat. Köszönjük a szervezők-kivitelezők szolgálatát. Urunk, gyűjtsd meg hitünk apró mécsesét, hogy kiteljesedett, igaz karácsonyi készülődésünk legyen!

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek...” (Jelenések 3,20a)

➤ **Keresztkérdések tanfolyam – 2016. október-december, 10 alkalom**

Örvendezünk, hogy idén is volt KK tanfolyamunk. Ezúttal is két csoportnyi kereső, megerősítésre vágyó testvérünkkel beszéltük át Márk evangéliumát annak érdekében, hogy közelebb kerülhessünk Jézus Krisztushoz, megismerhessük ki volt Ő, miért jött és mit kíván tőlünk. Az igazság keresése, az asztalközösség, a tartalmas és őszinte beszélgetések építették nem csak a résztvevők, de a szolgálók életét is. Reménységünk van afelől, hogy a résztvevők köztünk maradnak, nem eresztik el azt, amit már megszereztek. Maradjatok az Ige mellett és az Ő népe mellett!

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”

(Ézsaiás 43,1)

A közeljövő más kiemelt alkalmai (részletek hirdelve lesznek)

Ünnepi istentiszteletek

2016.12.18	vasárnap	16.00	Gyermekkarácsony
2016.12.21	szerda	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.12.22	csütörtök	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.12.23	péntek	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.12.24	szombat	16.00	SZENTESTE – Ünnepi istentisztelet
2016.12.25	vasárnap	10.00	KARÁCSONY 1. nap – úrvacsorás istentisztelet
2016.12.26	hétfő	10.00	KARÁCSONY 2. nap – úrvacsorás istentisztelet
2016.12.31	szombat	17.00	Óévbúcsúztató istentisztelet
2017.01.01	vasárnap	10.00	Úrvacsorás istentisztelet

Fontos, hogy az úrvacsorát az idősek részére a lelkipásztor kiviszi, amennyiben az igényt jelzik!

2017. év elejének fontosabb alkalmai

2017.01.14	szombat	09.00	Gyülekezeti hálaadó és évindító imaközösség
2017.02.04	szombat	09.00	Gyülekezeti szolgálói munkatervalkotás

Gyülekezetünk fontosabb állandó alkalmai

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Máté 18, 20)

Alkalmaink	Résztvevők	Technikai információk
Vasárnapi istentisztelet	<i>Felnőttek, gyermekek a közénégig</i>	10 órai kezdettel; ünnepi istentiszteleteinken úrvacsorával (igény esetén háznál), előtte 9 óra 30-kor imaközösség.
Gyerekestentisztelet	<i>3-7 és 8-12 éves gyerekek külön foglalkozással</i>	vasárnap 10 órakor a gyülekezeti termünkben, a felnőtt Istentiszteletről való kivonulás után
Ünnep-előkészítő istentiszteletek	<i>Felnőttek</i>	ünnepek előtt a meghirdetett napokon 18 órakor
Baba-mama kör	<i>Kisgyermekes szülők és gyermekeik</i>	kedden 10 órakor várjuk a szülőket és gyermekeiket
Bibliaórák	<i>Felnőttek</i>	hétfőn 18 órakor; pénteken 9 órakor ima és bibliaóra 18 órakor beszélgetős bibliaóra
Ifjúsági bibliaóra	<i>Konfirmált fiataloknak</i>	minden vasárnap 15 órakor a gyülekezeti termünkben
Női bibliaóra	<i>Felnőtt asszonytestvéreink</i>	minden hónap 3. vasárnapján 17 órakor
Konfirmációs felkészítő	<i>12-16 éves gyerekeknek; felnőtteknek, igény szerint</i>	vasárnap 15 órakor (októbertől Pünkösdig)
Keresztkérdések tanfolyam	<i>keresők, hitben növekedni vágyók, nem csak gyülekezeti tagoknak</i>	októbertől december közepéig 10 alkalom a meghirdetett hétköznapon

Lelkészi hivatal: 1185 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 39/A Tel.:(36-1) 296-0383

Hivatali idő: hétfő, szerda és péntek 8-12 óra, kedd és csütörtök 17-19 óra
(egyéb időpontok telefonos egyeztetés által)

www.refszemeretelep.hu

Szerkesztőség: Kiss László, Borkó Tamás, Czibere Károly, Gyenge Károly, Suga Gábor